

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Hermannus Ioseph 7. Aprilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

qui Philosophiæ docēdæ præficeretur. Quod ille munus eximia facundia & eruditione triennio magna cum laude compleuit. Dein Barcinonam atq; Ilerdam studiorum gratia profectus tanta sapientiæ laude effloruit, vt post octo annorum circulum, pro singulari sua eruditione, à Benedicto Romano Pontifice Theologorum collegio ascriberetur. Tandemque Valentiam reuocatus publicas ad populum conciones habere cœpit, tanto cū fructu, vt multi etiā è vicinis ciuitatibus ad eum audiendum confluerent. De cæteris eius pro castitate certaminibus, zelo animarum, & illustri sanctitate videatur loc. c. Surius.

PVERITIAS. HERMANNI COGNOMENTO Ioseph monachi Steiueldensis. 7. Aprilis, à quodam eius familiari conscripta, apud Sur. Tom. 7.

*Castitas.
Obediencia
Morum
maturitas.*

Lingua moderatio.

S Hermannus patria Coloniensis in paupertate educatus, à prima infantia didicit nulli animum subdere voluptati, sed subdi parentibus & quibuscunq; maioribus cum metu & reuerentia, & cum coætaneis suis benignè conuersari. Nulla illi proteruia vultus, nulla in verbis aut moribus petulãtia, quæ plerosq; puerorum dehonestare cōsueuerunt: sed vultus omnino serenus, oculiq; blandissimi interiorum pectoris lætitiã loquebantur. Nunquam ex eius ore iactantia, contumeliã, mendacia, detractio aut turpiloquium audita sunt.

Anno

Anno ætatis septimo literas exorsus, habili erat ad discendum ingenio, eumq; mox gratia cælestis ad diuinum conuertebat obsequium: cæteris enim condiscipulis suis ex more festo quouis die lusitantibus, ab eorum se consortio subducebat, & monasterium Deiparę Virginis ingressus, ante illius imaginem, formam pueri Iesu in sinu gerentem assistere consuevit, & modo imaginem matris, modo filij perinde ac viuam alloquebatur, panemq; ac fructus, si quos forte penes se habuisset, nunc matri nũc filio porrigebat. Stetit quandoq; puerulus coram eadem imagine, & pomũ illi cum magna instantia & deuotione præbebat. Et ecce benigna mater vt deuotionem pueri sibi deuoti cõmendaret, imaginis manum extendit, & porrectum sibi munusculum de manu pueri comiter accepit. In posterũ vero etiam apertioribus se puero reuelationibus manifestauit. Cum igitur die quodã missis puerorum lusibus ad idem monasterium itasset, vidit iuxta pulpitum quod in medio ecclesię situm est, in eminenti quadam via, in specie viuentis beatissimam virginem, & cum ea custodem ipsius virginis Ioannem Euangelistam, & coram matre puerum Iesum se cum Ioanne quasi quibusdam puerilibus lusibus exercitatem. Cumq; hæc puer Hermannus cum delectatione admirãs spectaret, nutu manus accersitum sic Mater compellat: Hermanne ascende huc ad nos. At puer, Quomodo, hoc inquit possum,

Lusus pueriles deuotat. Et ad Ecclesiam properat.

Deuotio.

sum, cum Chorus sit clausus & scalæ defint per quas ascendam? Cui beata Virgo: Tenta ait, si possis, ego te porrecta iuuabo dextera. Paruit puer, sed frustra conantem virgo porrecta manu, attraxit. Solebat autem familiaribus hoc narrare, quod cum niteretur ascendere, clauus unius ferrei, sensibilem secundum cor fixuram acceperit, quam multis etiam post annis cum dolore sustinuit, eamque fuisse præfagium multarum tribulationum, quas ad extremum usque exforbuit, affirmabat. Cum vero in pulpitem auxiliante diua matre conscendisset, ipsa monente, Hermanno cum puero Iesu ludendi facultas data est, matre interrim sedente, & ludos pueriles familiariter inspectante. Et cum in tam mirabili delectatione aliqua pars diei transacta fuisset, appropinquante officio vespertino, puer Diua Matre iterum opitulante descendit. Cum die quadam secundum consuetudinem suam Ecclesiam B. Virginis puer intraret, & hyemali tempore nudis pedibus incederet, videns puerum mater misericordie in tanto frigore corporali, à cordis feruida deuotione minimè tepuisse, cur in tanto frigore nudis incedat pedibus interrogat. Respondit puer se calceis carere. Sciens autem beata mater parentes pueri rei familiaris inopia laborare: Ad lapidem istum accede, inquit, & repertis illic quatuor denarijs, calceos tibi compara. Quibus ille inuentis ad B. Virginem lætabun-

*Recreat se
Iesus cū puero
Iesu.*

*B. Maria do-
nat ei pecu-
niam pro e-
mendis cal-
ceis.*

bundus recurrit, at illa subiecit. Quotiescunq;
 aliquo indigueris, calceis, tabulis, aut stylis aut
 alijs necessarijs ad eūdem locū accede, & inue-
 nies denarios quibus tuę necessitati consulas.
 Quis hęc referre, scribere, credereue p̄sume-
 ret, si nō paucis diebus ante mortem suam, pia
 calliditate inductus à nobis, p̄pria cōfessione
 aperuisset? Accidit posthęc eedes quasdā Colo-
 niæ incendio cōflagrare, atq; inter medios igne-
 bas basilicā quandā prorsus illæ sām p̄manere,
 q̄ puer sanctus admirans, in culmine ecclesiæ
 Christū Dñum, in forma crucifixi stantē, su-
 amq; eadem defensantem aspexit. In tātis reue-
 lationū cōsolationibus pueritia teneriore de-
 cursa, cū iā circiter 12. ætatis annū ageret, vide-
 retq; mundū pene vniuersum cupiditatū flam-
 mis absorberi: & solos illos à mortiferis igni-
 bus posse saluari, q̄ subter alas cōfugerent cru-
 cifixi, q̄ illi per basilicā à flammis cōseruatam
 fuerat ostensum, decreuit mundus adhuc, mū-
 dū inquinatū deferere. Itaq; ad Steinfeldēsem
 Ecclesiā diœcesis Colonientis, ordinis Prēmō-
 stratensiu à notis suis perducitur. Cumq; illic
 aliquāto tēpore moraretur anteq̄ habitū mo-
 nasticū indueret, cōtigit dedicationem sacellī
 S. Michaëlis Archāgeli, q̄ in occidentali parte
 Ecclesiæ supra testudinem extabat aduentare.
 Stans igitur Angelicus puer coram sacello, vi-
 dit per quoddā muri ostium ingentem irrum-
 pere flammam, tanta vi & impetu, vt totū mo-
 nasterium iam comburi vereretur; & iam iam
 clamaturus erat, vt ferrent suppetias ardentū

*Christus so
 Hermanno
 reuelat.*

Verecundia

sed repressus puerili pudore & humili verecundia (quæ vsque ad finem vitæ etiam plus quàm sexui femineo ei moderabatur) vocem compressit, donec rei exitum cerneret, quam omnes circumstantes vel non videre vel dissimulare nimium mirabatur. Tandem ignis mirabiliter conspecti, non alium vidit effectum, nisi quod ad accipiendum religionis habitum nouo incendebatur desiderio, eo quæ tam valido, vt ab illo suscipiendo præ dulcedine flammæ quam intus conceperat, ægerri- mè se contineret. Suscepto igitur religionis amictu cœpit religiosus puer proficere sapientia. Sed quia nõdum discretionis annos attigerat, ante quos pueri ad habitum religionis in monasterijs nõ admittuntur, missus est in Frisiam cum alijs coæuulis suis, vt & ætatis scandalum tolleretur, & in phrontisterijs magis exerceretur. Profecit itaq; supra omnes coætaneos suos, tam scientia quam moribus, ita vt se doctorem minoribus, & angelum socijs exhiberet. Nihil vitiorũ in illo quib. adolescentes studiosi implicari solent, puta, insolentia, simulationes, rixæ, contumeliæ, verbera, verborum scurrilitas, & nausea studiorum: quin potius spiritali alacritate perfusus ad discendum erat promptus, ad quælibet imperata obediens, ita mirandum in modum coætaneis suis obsecundans, vt illorum singulari fauore vteretur. Ad sanctissimum Domini Iesu nomen tanto ducebatur affectu, vt nihil liberet in quo

*Alacritas.**Obedientia.**Deuotio.*

in quouis genere audire, quod non salutare eius nomen contineret. Itaq; non sine animi molestia fabulas poëtarum iussu magistri dicebat, asserens talibus inanum deorum nominibus frequentatis, Deo omnipotenti iniuriam irrogari. Quam vero suavi prouidentia Deus hunc puerum gubernaret, hinc liquido apparuit: quod cum scabie capitis laboraret, & frequentibus condiscipulorum sannis, puer licet patiens tabesceret: Visus est sibi per soporem sentire animal quoddam totam illam scabiem sine dolorisvlla molestia rostro auellere. Quo facto mane prorsus integro & sano capite inter condiscipulos non sine multa admiratione apparuit: Iisdemq; certatim causam sanitatis percontantibus, solita simplicitate aperuit. Reuersus tandem ad prædictam Ecclesiam, ad seruiendum fratribus in refectorio deputatur, quod officium licet deuotus impleret, de dispendio tamen solitarum precum atque contemplationis non leuiter angicœpit. Cui B. Virgo apparens: Scias, inquit, nihil perinde ex debito tibi faciendum incumbere, quàm vt fratribus tuis ex charitate deseruias. His ille monitis excitatus, cum se ad exemplum Saluatoris in medio fratrum ministrare cogitasset, idemque iugiter animo versaret, tanta ad opus alacritate ferebatur, vt non se ire aut currere, sed volitare putaret. Vnde gratia cælesti inebriatus & spirituali satietate relectus, multo tempore famis & sitis

*Angitur ob
detrimentum
deuotionis.*

*Alacritas
ad opus bo-
num.*

Abstinencia rigor.

Contemplationi, vehementer addictus.

Deuotio erga B. Virginem.

Magnam noctis partem orationi dabat.

corporalis detrimenta non sensit. Pia enim fraude circumueniens fratrem, quocum in refectorio ministrabat, de industria ante aut post illum vescebatur, simplicis panis & aquæ quasi in consuetudinem versa refectio contentus. Accepto demum nouo officio, quod contemplationi valde erat accommodatum, præ incredibilem feruorem multum ad consuetas spiritus exercitationes adiecit. Nequaquam enim communibus vigilijs, orationibusque contentus, nouas sibi suæ deuotionis dulcedini congruentes preces composuit, per multasque gratiarum actiones, quibus sibi ad memoriam Dei erga homines beneficia reuocabat. Præcipue vero erga matrem Domini susceptricem suam, feruore mirabilis deuotionis exarsit, quæ appositis gaudiorum vocibus & angelica salutatione crebrius repetita salutauit, addens singulis gaudijs & salutationibus genuflexiones singulas: atque id genus exercitijs maximam noctis partem duxit insomnem. Tanta autem orationum, contemplationum ac reuelationum dulcedine fruebatur, ut corporaliu necessitatum oblitus, solo spiritus pabulo se victitare putaret. Et iam in consuetudinem sibi verterat, quando quidem custodia monasterij penes ipsum erat, talibus studijs vsque ad tempus nocturni officij, quod matutinas vocant, immorari. Cumque primo campanæ signo fratres excitasset, ipse in lectulo se composuit, donec ad tertium signum, fratribus ad ecclesiam egredientibus

tibus, eodem properaret. Addidit autem his laboribus strati duritiam, capite ad lapidem, corpore ad lignum incumbens. Raptum porro tanto spiritus impetu, ampliore gratia diuina bonitas dignata est. Quoties enim post sumptum cibum à refectorio exiret ad monasterium, tantæ suauitatis eum excepit odor, ut in paradysum Domini sibi videretur introire. Ipsa quoq; virgo Mater suauissimis eum odoribus sæpè recreauit. Moris est in ordine nostro, ut quotiescunque nomen venerabile Virginis Deiparæ in Collectis, Symbolo, aut præfatione & salutatione angelica, quæ dicitur pro inuitatorio, pronuntiatur, conuentus veniam capiat, id est, diebus non festis procubens ingenua osculetur id, cui oras incumbit: festis vero osculetur manum. Hermannus vero quotiescunque festis diebus conuentui fratrum non interfuit, ad nomen Mariæ velocissime se humi prostravit, & quoad potuit sine scandalo terræ sic prostratus adhesit. Cumq; id crebro contra morem Ordinis faceret, quidam ei familiaris huiusce rei causam sibi petijt explicari. Cui illi secretum proedificatione committendum ratus quoties, inquit, ad nomen sacræ virginis humi me abijcio, odor omnium florum & aromatum è terra exhalans tanta me complet dulcedine, ut semper illic hæere vellem si liceret. Quod si ea suauitas sensuum, quantam igitur animi fuisse existimes? Verè igitur dixerim memoriam beatæ Mariæ in-

Utitur duriore strato.

com-

compositione odoris factam opus pigmentarij. Porro deuotum sibi iuuenem Beatissima Mater, & suis laudibus iugiter in hærentem, magnificare cupiens, creberrima eum uisitatione dignata est, qualem vix inter familiarissimos inuenias. Sæpè enim contigisse audiuius, vt ille in aliquo monasterij loco orans aut meditans, vocem amantissimæ domine ex aduerso stantis audiret, nec dubius à qua vocaretur (quippe qui vocem eius ex consuetudine probè internoferet) ad illam se conferret: tum vero in aliquo secretiore loco pariter assiderent, & ille quidem B. Matri de ipsius statu sigillatim perquirenti responderet, & ab ea rursus quicquid vellet sciscitaretur. Talibus ille solatijs nocturnas transigebat vigilas. Miretur fortasse quispiam quamobrem B. Hermannus Iosephi cognomentum acceperit. Equidem causam ignoro, nisi quod diuinitus factum videtur, vt homo niueæ puritatis & castitatis à quibusdam inciperet Ioseph appellari. Quod quidem ipse ægrè ferens indignum se esse testabatur, qui sanctissimi illius Patriarchæ: nec non sponsi B. Virginis gereret nomenclaturam. Nocte vero media solitis precationibus intentus, vidit in medio chori virginem longè pulcherrimam, & regio cultu micantem, cum duobus angelis dextra leuaq; assistentibus. Admirans autem visionis nouitatem, vnum angelorum sic loquentem audiuit. Cui hanc virginem desponsabimus?

Respon-

Vnde Iosephi nomen acceperit.

Respōdit alter: Cui tandem nisi fratri hic præsenti? Tum alter: Veniat ergo inquit. Vocatus ille accessit sanè pudibūdus. Postquam autem vsq; ad reginam peruenit, sic eum alloquitur angelus: Oportet hanc tibi illustrissimam virginem desponderi. Territus frater humilis & pudicus, indignitatem suam cœpit allegare, tantaq; sponsâ, & sponsi quoq; nomine se proclamauit indignum, Cumq; reluctando moras neceretur, Angelus dexteram eius apprehendit manum, & manui sacratissimæ virginis copulauit, & his verbis eam illi despōdit: Hanc ego virginem tibi trado sponsam, sicut fuit olim desponsata Ioseph, vt nomen sponsi pariter cum sponsa accipias, & de cætero Ioseph vociteris. Et hæc quidem nos ab eius ore accepimus, confirmatumq; est illi hoc nomen, etiam in alia quadam visione, quæ fuit eiusmodi: Nocte quadam post lōgas preces ad lectulum se receperat, iamq; dormitans ad eum locum, in quo orauerat sibi reuersus videbatur; respiciensq; ad summam aram, vidit beatissimam Virginem, infantem speciosissimum inter vlnas gestantem. Cumq; ab ea familiariter vocaretur, accessit ad eam, tactusq; desiderio paruuli, & solita animatus fiducia, Da mihi, inquit, charissima filium tuum. Illa petentem non nihil differens (puto vt magis eius inflammaret desiderium) tādē ei summè optatum porrexit infantem, aitq;: Porta filium meum, sicut à sponso meo Ioseph portatus est in AEGYPTUM:

H ggyptum:

gyptum : vt sicut idem onus, ita etiam, similem eius nominis honorem obtineas. Monitusque à Domina & sponsa sua, ne deinceps ægrè ferret se Iosephum nuncupari, nomen honorificum haud grauatè admisit. Reliquam vero vitæ partem in summa sanctitate atque innocentia transmittens beato fine, & miraculis gloriosus migravit è vita.

PVERITIA S. AIBERTI MONACHI
& presbyteri Crispinensis monasterij.

7. Aprilis. Sur. Tom. 2.

BEatus Aibertus futuræ sanctitatis adhuc puer præclara de se præbuit indicia. Cum enim prudentia supra ætatem excelleret, cepit carni luæ bellum indicere, vt maturiore ætate eam facilius in gyrum ageret rationis. Quare noctu clam è lectulo surgebat, & flexis genibus ac membris humi stratis, terram innumeris osculando vicibus, tenerum corpusculum fatigabat ; & ne à quoquam deprehenderetur secretius hisce exercitijs vacare satagebat. Adhæc pro Christi amore corpus suum crebris ieiunijs macerabat. Solebat autem illis diebus, quibus ieiunium sibi indicebat, parum aliquid pomiaut alterius rei degustare, vt si fortassis à patre, nolente vt paruulus ieiunaret, interrogatus esset, num comedisset, posset citra mendacium respondere se sumpsisse cibum. Longè vero ille aberat à mendacio & iuramentis, qui nec lus
dicra

*Carnem
pœnitentijs
adomat.*

Ieiunium.

*Linguam
coercet à
verbis otios
sis.*